

Til nr. 9

Efter hidtidig praksis har man frit kunnet vælge omdannelsesdato. Det er et kæmpetilbageskridt, når lovforslaget kun vil tillade én dato – typisk den 1. januar – idet forretningsmæssige vilkår og muligheder nu om dage er så hurtigt skiftende, at erhvervsmanden ikke blot filosofisk kan læne sig tilbage i stolen og vente på, at det bliver 1. januar, før han kan gennemføre en virksomhedsomdannelse. Mens græsset gror, dør hønemor. Det er derfor af aldeles afgørende betydning i tusindvis af tilfælde for bevarelse af arbejdspladser, at der ikke indføres restriktioner i borgerens frie adgang til selv at vælge omdannelsesdato.

Til nr. 10

Et er omdannelsesdatoen, som spiller en afgørende rolle i omdannelsessituationen (jfr. bemærkninger til ændringsforslaget om, at § 3, stk. 1, 2. pkt., udgår).

Noget andet er, hvilken skæringsdag der er den mest praktiske i det lange løb.

Det bedømmes bedst af virksomheden selv.

Det er derfor i bedste fald at skabe et unødvendigt bureaukrati og formynderi at overlade dette spørgsmål til ligningsrådets dispositionsforholdsbefindende.

Til nr. 11

Når skatteloven giver den skattepligtige valgfrihed, som nærværende lovforslag gør det, er det umoralsk, at skatteyderen bondefanges til det for ham ugunstigste resultat, fordi han ikke magter inden en vis frist at overskue, hvad der er den for ham billigste løsning, eller måske ikke har perfektionisk ordening på bilagsmaterialet inden denne frists udløb.

Skatteyderne bør derfor have tidsubegrænsede fortrydelsesrettigheder, som vil kunne udøves så mange gange, skatteyderen ønsker det.

Men det skal ikke betales af andre skatteydere. Derfor skal der hver gang, skatteyderen vil omgøre sit valg, betales et beløb, der er mere end tilstrækkeligt til at dække det offentlige merudgifter – et beløb, der i det foreliggende tilfælde passende er fundet at kunne udgøre 6.000 kr.

Ændringsforslaget giver en klar og rimelig løsning på de problemer, som også ministeren har indrømmet at der er forbundet med § 4, stk. 5, men som han vil løse på en retssikkerhedsmæssigt og administrativt elendig facon, jfr. de som bilag til nærværende betænkning optrykte ministersvar på udvalgs spørgsmål 16 og 18.

Til nr. 12

Som § 5, stk. 1, er formuleret, er den indholdstom, men ifølge lovforslagets bemærkninger skulle reglen betyde, at »stiftertilgodehavendet skal optages til pari«, og det er en rigtig dårlig regel, idet et tilgodehavende for ikke at volde ravage i hele skattesystemet må skulle optages til den kurs – over eller under pari – som pr. det tidspunkt, hvor den pågældende opgørelse foretages, svarer til de for tilgodehavendet gældende rente-, afdrags- og sikkerhedsvilkår.

Til nr. 13

Ændringen er af teknisk karakter og går ud på at tydeliggøre, at pålydendet af et eventuelt stiftertilgodehavende skal svare til den del af vederlaget for virksomheden, der ikke ydes i form af aktier eller anparter efter § 2, stk. 1, b.

Baggrunden for den foreslåede ændring er, at dele af bemærkningerne til lovforslaget, specielt til § 5, kan skabe usikkerhed om, hvorvidt værdien af selskabets aktie- eller anpartskapital og af størrelsen af et stiftertilgodehavende skal beregnes på grundlag af vederlaget for virksomheden eller på grundlag af de skattemæssige værdier af virksomhedens aktiver og passiver.

Fastsættelsen af vederlaget for virksomheden skal ske i overensstemmelse med de herom gældende regler i selskabslovgivningen m.v. Såvel værdien af selskabets kapital som størrelsen af stiftertilgodehavendet skal beregnes på grundlag af dette vederlag. Bestemmelserne i § 2, stk. 1, b, og § 5, stk. 1, regulerer alene forholdet mellem den del af vederlaget, der skal ydes i form af aktier og anparter, og den del, der kan ydes som et stiftertilgodehavende. Lovforslaget griber således ikke ind i den selskabsretlige opgørelse af vederlaget for virksomheden.